

Σπαθάρης Ευγένιος

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

(Χορός)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε μαέστρο. Λαχάνιασα να χορεύω! Αυτό είναι ή που φύγανε και οι σόλες των παπουτσιών μου; Να, να, έρχεται ο Χατζηαβάτης ο μαλαγάνας.

(Τραγούδι)

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Καλημέρα, Καραγκιόζη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλώς το διπλότυπο της εφορίας! (Καρπαζιά).

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Μπα και μού 'σπασες τα δόντια! Κακός σου καιρός και μαύρος. Τι με κοπανάς, βρε; Και όχι τίποτα άλλο, ένα είναι το παράπρόν μου, που με κοπανάς στη μέση του δρόμου...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Έλα, ρε, άλλη φορά θα σε πηγαίνω στο πεζοδρόμιο.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Τρομάρα να σου 'ρθει, πάντα δικαιολογείσαι... Είπες για πεζοδρόμιο και θυμήθηκα: Προχθές που σε κυνήγαγαν οι κανατάδες στο Μαρούσι, τι είχες κάνει πάλι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Α! να. Πήγα να πάρω μια στάμνα. Ρωτάω: "Πόσο την πουλάς τη στάμνα;"

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Ναι...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μου λέει: "Δέκα δραχμές το κιλό".

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Με το κιλό οι στάμνες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναίαιαιαι... έτσι τις πούλαγε αυτός για να με ξεφορτωθεί. Έτσι διαλέγω μια στάμνα μεγάλη, την πάω στο πεζοδρόμιο και της δίνω μια και σπάει, παίρνω ένα κομμάτι και του λέω: "Ζύγισέ μου μισό κιλό".

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Έσπασες τη στάμνα για να πάρεις μισό κιλό;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, γιατί θα μού 'δινε ό,τι ήθελε αυτός. Εγώ ήθελα τη μέση και όχι γωνία. "Πόσο κάνει;" του λέω. "Πάρ' τα λεφτά σου. Δεν είμαι κύριος;"

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Αχ! δε θα βάλεις μυαλό. Άκου, Καραγκιόζη, σου βρήκα μια καλή δουλειά.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τι δουλειά;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Υπηρέτης.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τι; Υπηρέτης; Ύστερα λες πως σε δέρνω... Να σου γιαχνίσω μπουνιά εδώ στο νεροχύτη να σου σπάσω όλη την πιατοθήκη.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Γιατί παιδάκι μου; Θα τρως, θα πίνεις, θά 'χεις και μισθό!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δεν πάω υπηρέτης.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Μα δε θα κάνεις τίποτα, μόνο θα υποδέχεσαι επισκέπτες στο σπίτι του μπέη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Δεν πάω υπηρέτης. Αν είναι δούλος, πάω.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Υπηρέτης και δούλος δεν κάνει το ίδιο!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Για πες και τις δυο λέξεις.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Υπηρέτης.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πες δούλος.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Δούλος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Είδες πώς μπουκώνει το στόμα σου; Έτσι μπουκώνει και η τσέπη σου.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Α! να, έρχεται ο μπέης.

ΟΣΜΑΝ: Καλημέρα, Χατζηαβάτη. Αυτός είναι ο υπηρέτης;

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Μάλιστα, άρχοντά μου.

ΟΣΜΑΝ: Έλα, βρε ουρακοτάγκο, τι μούτρα είναι αυτά που έχεις;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Σαρακοσιανά.

ΟΣΜΑΝ: Είναι και χωρατατζής, Χατζηαβάτη! Λοιπόν, πάρε μια λίρα και σε περιμένω από το σπίτι το Σάββατο, που σε θέλω.

ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ: Ευχαριστώ, άρχοντά μου. Γειά σου, Καραγκιόζη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Γεια σου, Χατζηαβιάρη.

ΟΣΜΑΝ: Πόσο θέλεις το μήνα να σου δίνω;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ό,τι είναι καλά, αποντικό.

ΟΣΜΑΝ: Θα σου δίνω δυο λίρες, σύμφωνα; Και θα τρως από μένα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Και άμα φάω εσένα, ύστερα τι θα τρώω;

ΟΣΜΑΝ: Βρε σου! τα πόδια σου, που θα φας εμένα... Από το σπίτι θα τρως.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τι θα τρώω, παραθυρόφυλλα;

ΟΣΜΑΝ: Βρε, ό,τι μαγειρεύουμε στο σπίτι θα τρως.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Και δυο λίρες το μήνα, σύμφωνα;

ΟΣΜΑΝ: Ναι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τη βδομάδα πόσα θα παίρνω;

ΟΣΜΑΝ: Ποια βδομάδα; Αφού πληρώνεσαι με το μήνα, θα παίρνεις και τη βδομάδα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τι λες ρε! Βδομάδα μπαίνει βδομάδα βγαίνει, έτσι θα παγαίνει;

ΟΣΜΑΝ: Να και δέκα μετζίπια τη βδομάδα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μπράβο! Το μεροκάματο τώρα.

ΟΣΜΑΝ: Τι! Ζητάς και μεροκάματο; Άντε πήγαινε στο σπίτι και πες της κόρης μου να σου βάλει να φας και θα έρθω νωρίς και εγώ στο σπίτι το βράδυ. Και να προσέχεις τους επισκέπτες και τους γαμπρούς. Αντίο!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Άντε να σου βγουν τα μάτια και τα δύο.

(Περπατά προς το σπίτι του μπέη).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Α, εδώ είναι το σπίτι... (Χτυπά την πόρτα).

ΑΓΛΑΪΑ: Καλημέρα σας, κύριε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μποζούρ, μαϊμουζέλ.

ΑΓΛΑΪΑ: Α, θα είστε ο υπηρέτης. Έχετε φέρεи στρωσίδια;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μάλιστα.

ΑΓΛΑΪΑ: Από τι είναι τα στρωσίδια σας;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Από τσουβάλι.

ΑΓΛΑΪΑ: Τα μαξιλάρια σας;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Από τσουβάλι.

ΑΓΛΑΪΑ: Το πάπλωμα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τσουβάλι.

ΑΓΛΑΪΑ: Σταθείτε καλέ! Εσείς λέτε όλο τσουβάλι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τσουβάλι είναι, χριστιανή μου! Δεν ξέρω εγώ που μπαίνω μέσα και το δένω από πάνω;

ΑΓΛΑΪΑ: Είσαι αστείος και πολύ γλυκός...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, έχω φάει πολλή ζάχαρη...

ΑΓΛΑΪΑ: Πεινάτε;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Όχι, α, παρά λίγο!...

ΑΓΛΑΪΑ: Καλέ, έχω κάτι κεφτέδες.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πολλούς κεφτέδες;

ΑΓΛΑΪΑ: Μα είναι προχθεσινίοι. Φοβάμαι μη σε πιάσει τίποτα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μωρέ, δε με πιάνει! Θα τους πιάσω εγώ! Πάμε να φάμε.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ: Είμαι περιέργος. Είναι όμορφη η κόρη του Οσμάν μπέη;

(Χτυπά την πόρτα).

ΟΣΜΑΝ: Καραγκιόζη, η πόρτα, τρέξε.

(Θόρυβος από ντενεκέδες).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: (Μπουκωμένος). Αμέσως! Σιγά, μωρέ, στάσου να πάρω κάνα δυο κεφτέδες... Αμέσως!

ΜΟΥΣΤΑΦΑ: Σιγά, ηλίθιε, έπεςες απάνω μου. Χα χα χα χα, τι ζουμιά είναι αυτά που τρέχουν από τα μπατζάκια σου;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Φτου να πάρει η ευχή! Για να έρθω γρήγορα, αντί να βάλω τους κεφτέδες στην τσέπη, έβαλα τη σουπτα.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ: Θέλω την κυρά σου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Κυρά, κατέβα, ήρθε η πρώτη αποστολή.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ: Προσκυνώ, χανούμ, δε χρειάζεται να σας εξηγήσω.

ΑΓΛΑΪΑ: Δε χρειάζεται, δεν έχω καιρό για παντρεία.

Καραγκιόζη, πες του να φύγει.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ: Ε, αυτή την προσβολή θα μου την πληρώσεις! Εγώ είμαι ο Μουσταφά.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τι ζητάς, ρε Μουσταλευριά! Άπελθε νυν, στριψούν να μη δουλέψουν καταβρεχτηριούν.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ: Να, που θα με προσβάλεις εμένα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Να, έτσι βαράνε, να, να, να, να...

ΑΓΛΑΪΑ: Μπράβο! Καραγκιόζη. Κουράστηκες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, βάλε μου να φάω.

(Μορφονιός)

ΜΟΡΦΟΝΙΟΣ: Κρίνους και τριαντάφυλλα και άνθη διαλεγμένα εμάζεψαν οι άγγελοι και έφτιαξαν εμένα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πω πω! Τρέξτε κυρά, ήρθε μια μπουλντόζα! Καλημέρα, κύριε.

ΜΟΡΦΟΝΙΟΣ: Σιγά, βρε, αυτή είναι η μυτούλα μου...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μυτούλα είναι αυτό το βάσανο ή κλαρίνο; Α, στο καλό και εγώ το πέρασα για το χέρι σου.

ΜΟΡΦΟΝΙΟΣ: Πάω να φύγω. Βλάκα, να μην το πω στη μαμά μου.

ΑΓΛΑΪΑ: Τον έδιωξες, Καραγκιόζη;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, βάλε μου να φάω.

(Διονύσιος)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βρεεε!... καλώς το Νιόνιο.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Ου, βγήκε το τσαλτσαμίни, το φιόρο του Λεβάντε.
ΑΓΛΑΪΑ: Κύριε, δεν έχω καιρό για παντρεία! Καραγκιόζη, να φύγει αμέσως!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Άντε, Νιόνιο, άπελθε, φύγε!...
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Εμένα αμπόγνεις; Να, σκύλε δίμυτε...
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Νααα... που θα βαρέσεις απροειδοποίητα. Έτσι βαράνε.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Για ορέ άσε τις παπαλιές και τις κλοτσιές...
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Α, στην οργή!
ΑΓΛΑΪΑ: Μπράβο! Καραγκιόζη. Κουράστηκες;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βάλε μου να φάω.
ΑΓΛΑΪΑ: Αχ, Καραγκιόζη, έγινα ρεζίλι, δε θέλω τη ζωή μου...
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μην κλαις, ρε κυρά, γιατί με πήρε και μένα το παράπονο...
ΑΓΛΑΪΑ: Κλαις;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι.
ΑΓΛΑΪΑ: Έλα, εγώ έπαψα.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Εσύ είχες αρχίσει πιο πρώτα.
ΑΓΛΑΪΑ: Να, έρχεται ο μπαμπάς.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλώς το γέρο. Έρθες, αποντικό;
ΟΣΜΑΝ: Θέλω να μου πείτε τα ευχάριστα.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τώρα μάλιστα...
ΟΣΜΑΝ: Παιδί μου, διάλεξες γαμπρό; Ποιος είναι ο τυχερός που θα πέσει σε περιουσία μεγάλη;
ΑΓΛΑΪΑ: Αυτός που μπήκε μέσα στην καρδιά μου είναι ο Καραγκιόζης. Αυτόν θέλω γι' άντρα μου.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ου ου! ξήλωσε το μπάλωμα.
ΟΣΜΑΝ: Τι!!!!; Σοβαρολογείς, παιδί μου;
ΑΓΛΑΪΑ: Ναι.
ΟΣΜΑΝ: Τον Καραγκιόζη θα πάρεις για άντρα σου, αυτόν τον ουρακοτάγκο; τον ελεεινό, τον ξυπόλυτο;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Τι βρίζεις, βρε γέρο, τι φταίω εγώ; Έγινα ρεζίλι, δεν τη θέλω τέτοια ζωή. Θα πάω ν' αυτοκτονήσω.
ΑΓΛΑΪΑ: Όχι, Καραγκιόζη, έλα εδώ, σε θέλω.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πάω να πέσω μέσα στο πηγάδι.
ΑΓΛΑΪΑ: Στάσου, Καραγκιόζη, μη, τρέξε, μπαμπά μου!
ΟΣΜΑΝ: Πω πω και θα μου μαγαρίσει το πηγάδι!
ΑΓΛΑΪΑ: Πού είσαι, Καραγκιόζη μου;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Εδώ, στην κουζίνα. Πνίγουμε με τους κεφτέδες.
ΟΣΜΑΝ: Αγλαΐα, βάλ' του να φάει να ξεστενοχωρηθεί και γυρίζω. Α, ώστε έτσι ε; Μου θέλεις παντρεία με την κόρη μου!
Να δεις τι θα σου σκαρώσω εγώ! Θα σου τάξω γάμο την Κυριακή και θα παντρευθείς την αδελφή μου, που είναι 82 χρονών. Έτσι και εσύ χαμπάρι δε θα πάρεις, γιατί η νύφη είναι με φερετζέ, όταν γίνεται ο γάμος. Έπειτα δε με νοιάζει.
Καραγκιόζη!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Παρών.
ΟΣΜΑΝ: Να ετοιμαστείς για το γάμο. Θα παντρευθείτε την Κυριακή.
ΑΓΛΑΪΑ: Μπαμπά μου, το απεφάσισες;
ΟΣΜΑΝ: Ναι, παιδί μου, αύριο Κυριακή θα γίνει ο γάμος στο σπίτι το εξοχικό, που είναι και προίκα σου. Να σε καμαρώσω, παιδί μου, νυφούλα!
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ε, ρε μανούλα μου, κι εγώ θα γίνω νύφος.
ΑΓΛΑΪΑ: Εγώ μπαμπά μου, θα ετοιμάσω ένα μεζεδάκι.
ΟΣΜΑΝ: Ναι, ναι, πήγαινε. Άκου, Καραγκιόζη, η προίκα που θα παίρνεις είναι χιλιάδες γιδοπρόβατα, καμήλες, ελέφαντες, καρότσες, δέκα λιβάδια, δυο χωριά και δέκα χιλιάδες λίρες χρυσές.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Λίρες, λίρες... μ' έπιασε λιρόπνονος!
ΟΣΜΑΝ: Λοιπόν, πάρε 50 λίρες να πας να ντυθείς γαμπρός και θα περιμένεις τη νύφη στο σπίτι, όπως είπαμε.
ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Μπα! Καλημέρα σας. Ετοιμασίες βλέπω.
ΟΣΜΑΝ: Να, παντρεύω το κορίτσι μου, Χατζηαβάτη, με τον Καραγκιόζη.
ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Μπα! Ο Καραγκιόζης γαμπρός;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, μαλαγάνα. Αύριο θα γίνω νύφος.
(Ο γερο-Οσμάν μονολογεί:)
ΟΣΜΑΝ: Πάω να ετοιμάσω την αδελφή μου νύφη. Η κόρη μου ξέρει πως ο γάμος θα γίνει στις πέντε το απόγευμα. Αλλά εγώ θα παντρεύω την αδελφή μου με τον Καραγκιόζη στις τέσσερις η ώρα.
ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Καραγκιόζη, τι κάνεις βρε; Η ώρα πλησιάζει.
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βάζω αυτές τις κάλτσες.
ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Μα, απάνω από τα παπούτσια βάζεις τις κάλτσες;
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Φτου να πάρει η οργή! Βοήθα, κακομοίρη, κι εσύ...
ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Βρε στάσου! Το παπιόν έβαλες για καλτσοδέτα! Τρομάρα σου, έρχεται ο κόσμος, οι κουμπάροι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μωρέ, θέλω τη νύφη, μ' έχει πιάσει νυφόπνος.

(Κουμπάρος Διονύσιος)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Μωρέ οδ', η ώρα η καλή, κουμπάρόπουλό μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλώς το Νιόνιο. Πού είναι η νύφη;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ: Θα 'ρθει, Καραγκιόζη. Βιάζεσαι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μωρέ θέλω τη νύφη, μ' έπιασε νυφόπνος...

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Να, έρχονται οι συγγενείς και οι Σπανοί.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Μωρέ, θέλω τη νύφη.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Έρχεται ο θεός σου ο Μπαρμπαγιώργος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλώς το θείο μου. Πέρα είδες τη νύφη;

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ: Το τσουπί, άι...

(Φωνές. Έρχεται η νύφη).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Καλώς τη νυφούλα μου (αυτοκίνητο).

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Περάστε να γίνει η στεφάνωση.

ΑΓΛΑΪΑ: Μα, πρέπει να περιμένουμε τον μπαμπά μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πού πήγε ο χρυσούλης ο πεθερός μου; Έλα, κάτσε στο σαλόνι κι άμα θά 'ρθει θα σε φωνάξω.

ΟΣΜΑΝ: Άαα, γαμπρέ, ήρθα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πού ήσουνα, ορέ πεθερέ;

ΟΣΜΑΝ: Μη ζητάς εξηγήσεις παρά γρήγορα ο γάμος.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Να πούμε στη νύφη νά 'ρθει.

ΟΣΜΑΝ: Θα τη φέρω εγώ.

ΧΑΤΖΗΒΑΤΗΣ: Έλα, Καραγκιόζη, στη θέση σου να σου παραδώσουν τη νύφη και να της δώσεις το μπουκέτο με τα λουλούδια.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ναι, πάμε γρήγορα να γίνω νύφος.

(Κουμπουριές. Ευχές "να ζήσετε" τρεις φορές).

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Έλα, βρε γυναίκα, τώρα. Βγάλε το φερετζέ να δει ο κόσμος την ομορφιά σου.

ΓΡΙΑ: Μη, όχι, μη μου βγάλεις το φερετζέ, ντρέπουμε...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πω πω! Τι σορόκος, τι λεβάντες, τι πονέντες, τι γαρμπής, τι κάρο πήρα!...Τη γριά Ακρόπολη μου δώσαν για γυναίκα μου! Όξω από δω, γριά δεκάρα του Καποδίστρια...

ΓΡΙΑ: Αχ, με διώχνεις, αντρούλη;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Βρε φύγε από δω! Πού είναι η Αγλαΐα, ο γέρος; Θα τον καπλαντίσω στο ξύλο...

ΓΕΡΟΣ: Ωχ, ωχ! στάσου να σου πω! Ήταν ευχή και κατάρα του πατέρα μου να παντρέψω την αδελφή μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Και ήταν ανάγκη να την πάρω εγώ; Πού είναι η Αγλαΐα;

ΑΓΛΑΪΑ: Εδώ είμαι, Καραγκιόζη μου, όλα τα άκουσα, αλλά ήτο αργά πλέον.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ποτέ δεν είναι αργά. Πάμε να ζήσουμε οι δυό μας και ο γέρος να ζήσει με την αδελφή του πλέον. Και στη ληξιαρχική πράξη θα βάλουμε το όνομά σου αντί της γριάς και έτσι ο γάμος είναι έγκυρος.

ΓΕΡΟΣ: Χαλάλι σου, Καραγκιόζη, πάρ' την Αγλαΐα μου με την καρδιά μου. Και τώρα ο κόσμος να γλεντήσει τη χαρά σας.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Εμπρός, παιδιά, γλεντήστε και ο θεός μου να πιάσει μπροστά και να σύρει το χορό. Εγώ, παιδιά, παντρεύτηκα τη γριά, αλλά γυναίκα πήρα τη νέα. Λοιπόν, κύριοι, κυρίες και παιδιά, ο γάμος του Καραγκιόζη πήρε τέλος. Γεια σας.

ΤΕΛΟΣ